

Jurisprudentie

DOPING

EHRM 18 januari 2018

48151/11 en 77769/13 (*Fédération Nationale des Syndicats Sportifs (FNASS) en anderen (gezamenlijk: verzoekers)/Frankrijk*)

Inleiding

De verzoekers in de zaak 48151/11 zijn de FNASS, diverse sportbonden en professionele handballers, voetballers en basketballers. De verzoekster in de zaak 77769/13 is Jeannie Longo (hierna: Longo), een Franse wielrenster. Op 14 april 2010 heeft de Franse overheid Order No. 2010-379 (hierna: Order) uitgevaardigd, waardoor de Franse Sports Code in overeenstemming werd gebracht met de World Anti-Doping Code. Op 1 juni 2010 heeft een deel van de verzoekers bij het *Conseil d'État* om nietigverklaring van de bepalingen van de Order verzocht. Dit verzoek zag op de verplichtingen voor professionele sporters die door het Franse Anti-dopingagentschap (AFLD) waren aangewezen in de zogenaamde 'target group' om informatie over hun whereabouts (verblijfplaats) te verstrekken, zodat onaangekondigde dopingtests konden worden uitgevoerd. Het *Conseil d'État* heeft dit verzoek afgewezen.

Op grond van artikel 8 EVRM hebben verzoekers aangevoerd dat het mechanisme dat hen verplicht om driemaandelijkse volledige informatie over hun verblijfplaats in te dienen en voor elke dag een tijdvak van zestig minuten op te geven waarin ze beschikbaar zijn voor testen, zou leiden tot onrechtvaardige inmenging in hun recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Longo stelde dat haar opname in de *target group* sinds 2008 een ernstige en herhaalde inbreuk op haar privacy vormde. Op grond van artikel 2 van het Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het eerste Protocol daarbij zijn opgenomen (Protocol No. 4) stellen de verzoekers dat de whereabouts-eisen in strijd zijn met hun vrijheid van verplaatsing. De twee verzoeken zijn bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ingediend op 23 juli 2011 respectievelijk 6 december 2013.

Beoordeling

Het Hof merkt op dat de individuele verzoekers in de *target group* verplicht waren om een overheidsinstantie met nauwkeurige en gedetailleerde informatie over hun verblijfplaats en dagelijkse bewegingen te verstrekken, zeven dagen per week. Dit vereiste van transparantie en beschikbaarheid is voor het Hof voldoende om te oordelen dat de whereabouts-eisen een inmenging in de privacy van de verzoekers opleverde.

Verzoekers hebben niet betwist dat in deze inmenging was voorzien in de Order, maar stelden dat deze beslissingen van de AFLD geen 'wetten' waren, omdat ze voortkwamen uit een instelling die niet bevoegd was om toegankelijke en precieze regels uit te vaardigen. Het Hof stelt echter vast dat de AFLD een onafhankelijke overheidsinstantie is die verantwoordelijk is voor de planning en uitvoering van anti-dopingprogramma's en op grond daarvan voor de aanwijzing van professionele sporters in de *target group*. De AFLD heeft de verplichtingen die door professionele sporters moeten worden vervuld opgenomen in beslissing no. 54, welke is gepubliceerd in de *Journal officiel* en daardoor toegankelijk was. Verder konden professionele sporters op basis van deze tekst handelen en beschermt deze tekst tegen willekeur. Het Hof stelt daarom vast dat bij wet is voorzien in de inmenging.

Met betrekking tot het legitieme doel voor de inmenging, merkt het Hof op dat de 'bescherming van de gezondheid' was verankerd in de (inter)nationale instrumenten waarin de preventie van doping als een zorg voor de gezondheid werd gepresenteerd. Als gevolg hiervan zijn de whereabouts-eisen bedoeld om gezondheidsissues aan te pakken. Niet alleen voor de gezondheid van professionals, maar ook voor amateurs en in het bijzonder de jeugd. Wat betreft de andere gronden voor anti-dopingprogramma's – de eerlijkheid van sportwedstrijden – overweegt het Hof dat dit meer gerelateerd is aan de 'bescherming van de rechten en vrijheden van anderen'. Wat betreft de noodzaak van een dergelijke inmenging in een democratische samenleving, oordeelt het Hof dat eerst moet worden gekeken naar de gevaren van doping en dat dan moet worden nagegaan of dit in overeenstemming was op Europese en internationale niveaus.

Ten aanzien van het eerste punt, merkt het Hof op dat er een brede consensus bestaat tussen medische, overheids- en internationale autoriteiten om de gevaren voor atleten die veroorzaakt worden door doping te bestrijden. Het Hof weegt zwaar mee dat professionele doping gevolgen heeft voor jonge mensen, die zich identificeren met topsporters en hen als rolmodel zien en hun voorbeeld volgen.

Ten aanzien van het tweede punt, merkt het Hof op dat de geleidelijke constructie van anti-dopingprogramma's heeft geleid tot een internationaal wettelijk kader, waarvan de World Anti-Doping Code het belangrijkste instrument is. Binnen en buiten de Europese Unie zijn anti-dopingregels steeds meer geharmoniseerd. Het Hof is van mening dat er sprake was van gemeenschappelijke Europese en internationale opvattingen over de noodzaak van onaangekondigde dopingtests. Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel was het vooral aan de verdragsluitende staten om te beslissen over maatregelen die nodig zijn om in hun rechtsorde de concrete problemen op te lossen die dopingcontroles met zich meebrengen. Frankrijk heeft hierin een duidelijke beslissing gemaakt om de nationale wetgeving in overeenstemming te brengen met de principes van de World-Anti Doping Code.

Wat betreft de belangafweging, oordeelde het Hof als volgt. Allereerst onderschatte het Hof de impact van de whereabouts-eisen voor het privéleven van de individuele verzoeker niet. Het Hof overweegt onder andere dat hoewel de whereabouts-eisen slechts één aspect van dopingcontroles is, de betrokkenen hun beperkingen die inherent zijn aan deze noodzakelijke maatregelen moeten accepteren om een plaag te kunnen bestrijden die vooral voorkomt bij wedstrijden op hoog niveau (doping). Verder overweegt het Hof dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat tests die zouden worden beperkt tot trainingslocaties, waarbij privétijd wordt gerespecteerd, voldoende zouden zijn om de doelen die door de autoriteiten worden gesteld (met het oog op de evolutie van dopingmethodes en de korte periode dat doping kan worden aangetroffen) te bereiken. Het Hof oordeelt daarom dat Frankrijk een juist evenwicht heeft gevonden tussen de verschillende belangen en dat geen sprake is van schending van artikel 8 EVRM.

Ten aanzien van artikel 2 Protocol No. 4 overweegt het Hof dat de verzoekers verplicht waren om de AFLD op de hoogte te stellen van een dagelijks tijdslot van zestig minuten op een precieze locatie waar ze beschikbaar zouden zijn voor een onaangekondigde test. Deze locatie werd door hen vrij gekozen en het Hof ziet dit meer als een inmenging van hun privacy dan als een bewakingsmaatregel. Ook werden de verzoekers niet verhinderd om hun land te verlaten. Het Hof oordeelt daarom dat artikel 2 Protocol No. 4 niet van toepassing is.

Beslissing

Er is geen sprake van schending van artikel 8 EVRM.

PORTRETRECHT

Rb. Amsterdam 9 augustus 2017

ECLI:NL:RBAMS:2017:5415 (Edgar Davids (Davids)/ Riot Games Europe Holdings Limited (Riot Games))

Inleiding

Davids is een voormalig professioneel voetballer. Riot Games maakt deel uit van de Riot Games Groep en ontwikkelt en exploiteert het computerspel 'League of Legends' (LoL). LoL wordt online gespeeld. Spelers bestuurt daarbij een virtueel karakter (champion). Het uiterlijk van een champion kan door een speler worden aangepast via door Riot Games Groep verkochte 'skins'. Vanwege het wereldkampioenschap voetbal in 2014 zijn door Riot Games Groep vier gerelateerde skins geïntroduceerd. Voor de champion Lucian konden spelers de skin 'Striker' (het Engelse woord voor voetbalspits) aanschaffen (hierna: Striker Lucian). Ter promotie zijn ook illustraties met meer details gepubliceerd van Striker Lucian. Na de introductie van de skin verschenen berichten op spelers-fora en sociale media dat de nieuwe skin sterke gelijkenissen vertoonde met de beeltenis van Davids. Namens Riot Games Groep is daarop onder een pseudoniem gereageerd via Twitter dat Striker Lucian werd geïnspireerd door Davids, met daarbij een foto van Davids en een afbeelding van Striker Lucian. Bij brief van 22 december 2015 heeft de advocaat van Davids Riot Games gesommeerd om het gebruik van het portret Davids in LoL te stoppen.

Davids vordert kort gezegd een verklaring voor recht dat Riot Games inbreuk maakt op zijn portretrecht door het gebruik van het personage Striker Lucian in LoL; iedere inbreuk op het portretrecht te staken en gestaakt te houden; een veroordeling van Riot Games om een schriftelijke opgave te doen van de inkomsten die Riot Games heeft genoten uit de wereldwijde exploitatie van LoL sinds de introductie van Striker Lucian. Davids vordert het voorgaande onder veroordeling tot betaling van een dwangsom als Riot Games niet aan deze veroordelingen voldoet. Voorts vordert Davids een veroordeling van Riot Games tot vergoeding van de schade die hij heeft geleden door de inbreuk op zijn portretrecht, nader op te maken bij staat. Tot slot vordert Davids een voorschot op die schade van € 100.000 en veroordeling van Riot Games in de proceskosten. Ter comparitie heeft Davids zijn eis verminderd en de territoriale werking van de vorderingen beperkt tot Nederland. Riot Games voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Omdat Riot Games is gevestigd in Ierland, moet de rechtbank ambtshalve onderzoeken of de Nederlandse rechter bevoegd is van het geschil kennis te nemen. Riot Games is verschenen zonder verweer tegen de rechtsmacht van de Nederlandse rechter. De rechtbank is daarom bevoegd van het geschil kennis te nemen. Op grond van artikel 4 lid 1 Rome II moeten de vorderingen naar Nederlands recht worden beoordeeld.

Op grond van artikel 21 Auteurswet (Aw) is openbaarmaking van een niet in opdracht vervaardigd portret ongeoorloofd voor zover een redelijk belang van de geportretteerde zich tegen openbaarmaking verzet. Tussen partijen staat vast dat het karakter 'Champion Lucian' zelf geen portret van Davids is. Het geschil gaat alleen om Striker Lucian.

De eerste vraag is of sprake is van een portret van Davids. Daarbij wordt vooropgesteld dat aan de onderliggende techniek geen doorslaggevende rol kan worden toegekend. Een digitale weergave, ook als visueel karakter in een computerspel, kan een portret zijn. Relevant is niet alleen de afbeelding van Striker Lucian zoals die zichtbaar is voor de spelers terwijl het spel wordt gespeeld, maar ook de door Riot Games openbaar gemaakte illustraties met meer details. Details die niet zichtbaar zijn tijdens het spelen, spelen daarom wel een rol bij de vraag of Striker Lucian een portret van Davids is. De rechtbank overweegt als volgt. De combinatie van de elementen: een donkere huidskleur, sportief postuur, agressieve speelstijl, zwarte dreadlocks en een sportbril, in combinatie met een voetbaluniform maken de skin Striker Lucian tot een portret van Davids. Het publiek zal in met name de gedetailleerde illustraties van Striker Lucian een afbeelding van Davids herkennen. Dit blijkt alleen al uit de reacties op Twitter en wordt bovendien versterkt door het Twitterbericht van Riot Games. Bovendien werd deze skin geïntroduceerd rond en naar aanleiding van het wereldkampioenschap voetbal 2014. Een afbeelding is per definitie niet gelijk aan de persoon die afgebeeld is, omdat het een afbeelding is en niet de persoon zelf. Het gaat erom of de persoon te herkennen is in het portret. Anders dan door Riot Games is aangevoerd, moet bij de beoordeling of sprake is van een portret wel degelijk worden aangesloten bij de context en de bedoeling waarmee het portret wordt gebruikt. Er is daarom sprake van een portret in de zin van artikel 21 Aw.

Vervolgens moet de rechtbank beoordelen of Davids een redelijk belang heeft zich te verzetten tegen publicatie. Dit gaat ook om de vraag of openbaarmaking jegens de geportretteerde onrechtmatig is en dat vergt een afweging tussen artikel 8 EVRM (eerbieding van de persoonlijke levenssfeer) en artikel 10 EVRM (vrijheid van meningsuiting en informatievrijheid). Een redelijk belang conform artikel 21 Aw kan gaan om persoonlijke (privacy) belangen en om commerciële belangen. De aan artikel 8 EVRM te ontnemen bescherming is niet beperkt tot privé-activiteiten, maar betreft ook professionele of zakelijke activiteiten. De in artikel 21 Aw bedoelde norm houdt in dat geportretteerden niet in alle gevallen hoeven toe te laten dat hun in de uitoefening van hun beroep verworven populariteit commercieel wordt geëxploiteerd door openbaarmaking van hun portretten, zonder dat zij daarvoor een vergoeding ontvangen. Het meedelen in de voordelen van deze exploitatie is een redelijk belang in de zin van artikel 21 Aw. Davids heeft in zijn verzilverbare populariteit als voormalig professioneel

voetballer daarom een redelijk belang om op te komen tegen het zonder vergoeding openbaar maken van zijn portret. Riot Games profiteert van het portret van Davids door de skin Striker Lucian tegen betaling aan spelers van LoL ter beschikking te stellen. Daarmee is ook sprake van commerciële exploitatie.

In dit geval weegt het redelijk belang van Davids zwaarder dan het beroep van Riot Games op artikel 10 EVRM. Welke specifieke belangen onder artikel 10 EVRM bescherming verdienen bij de commerciële exploitatie van de specifieke skin Striker Lucian zijn niet onderbouwd. De conclusie lijkt dat het belang van Riot Games voornamelijk een commercieel belang is. Riot Games heeft geen financiële vergoeding aangeboden aan Davids. In de afweging van enerzijds het belang van Davids om zich te kunnen verzetten tegen de commerciële exploitatie van zijn portret zonder dat hem een vergoeding is aangeboden en anderzijds het belang van Riot Games bij het binnen LoL (tegen betaling) aanbieden van een extra uiterlijk voor een bestaande 'champion' dient daarom het belang van Davids zwaarder te wegen.

De rechtbank oordeelt dat Striker Lucian een portret is van Davids en dat Riot Games onrechtmatig handelt door Striker Lucian openbaar te maken in Nederland. De door Davids gevorderde verklaring voor recht is in zoverre toewijsbaar en het gebod om deze inbreuk in Nederland te staken is ook toewijsbaar. Riot Games is ook – in beginsel – een schadevergoeding verschuldigd.

Beslissing

De rechtbank beveelt Riot Games om stukken in het geding te brengen – zoveel mogelijk voorzien van onderbouwende stukken en accountantsverklaringen – over de omzet en winst die door Riot Games Groep gerealiseerd is in Nederland met de exploitatie van Striker Lucian binnen LoL. De rechtbank bepaalt verder dat de zaak weer op de rol zal komen van 20 september 2017 voor het nemen van een akte door Riot Games met de hiervoor bedoelde stukken, waarna de wederpartij op de rol van zes weken daarna een antwoordakte kan nemen. Tot slot bepaalt de rechtbank dat hoger beroep openstaat tegen dit tussenvonnissen en houdt zij iedere verdere beslissing aan.

Rb. Amsterdam 6 september 2017

ECLI:NL:RBAMS:2017:6395 (Mavic S.À.R.L. (Mavic) en Max Verstappen (Verstappen) (gezamenlijk: Mavic c.s.)/Picnic B.V. (Picnic))

Inleiding

Mavic is een vennootschap naar Luxemburgs recht. Mavic behartigt de zakelijke belangen van Verstappen en heeft een exclusieve licentie om de intellectuele eigendomsrechten en het portretrecht van Verstappen te promoten en te exploiteren. Verstappen is een professioneel autocoureur. Momenteel komt Verstappen uit voor het team van Red Bull Racing. Picnic is een online supermarkt. Verstappen treedt op in een landelijke televisiereclame

van supermarktketen Jumbo, gelanceerd op 27 september 2016 (hierna: de commercial van Jumbo). Picnic heeft op 27 september 2016 een filmpje gedeeld op haar Facebookpagina (hierna: de commercial van Picnic). In deze commercial is te zien dat een lookalike van Verstappen (hierna: de lookalike) boodschappen van Picnic rondbrengt. De lookalike draagt dezelfde raceoutfit en dezelfde pet die Verstappen draagt tijdens optredens in de media en op het circuit. Mavic en Verstappen hebben Picnic op 28 september 2016 gesommeerd om per ommekeer iedere openbaarmaking van de commercial van Picnic of eventuele andere uitingen met het portret van Verstappen te staken en gestaakt te houden en tot betaling van schadevergoeding. Picnic heeft haar commercial hierna offline gehaald. De commercial is sindsdien nog op andere (niet door Picnic beheerde) websites te zien.

Mavic c.s. vordert kort gezegd en voor zover relevant bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad: voor recht te verklaren dat Picnic onrechtmatig heeft gehandeld jegens Mavic c.s. door de openbaarmaking van het portret van Verstappen, althans een op Verstappen gelijkend persoon en door de openbaarmaking van de commercial van Picnic. Daarnaast vordert Mavic c.s. ten titel van schadevergoeding vanwege dit onrechtmatig handelen, te voldoen een bedrag nader op te maken bij staat, althans een bedrag dat in goede justitie kan worden vastgesteld. Mavic c.s. voert hiertoe samengevat aan dat Picnic met haar commercial onrechtmatig aanhaakt bij de verzilverbare populariteit van Verstappen. Dit betreft een vorm van *ambush marketing*. Mavic c.s. lijdt hierdoor schade. Picnic voert verweer.

Beoordeling

Artikel 21 Auteurswet (Aw) bepaalt dat als een portret is vervaardigd zonder daartoe strekkende opdracht, openbaarmaking daarvan niet is geoorloofd, voor zover een redelijk belang van de geportretteerde zich daartegen verzet. Een portret is niet per definitie een persoon zelf, maar een hulpmiddel waarmee het beeld van die persoon wordt opgroepen. Het gaat erom of de gelijkenis wordt gebruikt om het beeld van een persoon op te roepen en of is beoogd dat het publiek de gebruikte afbeelding van iemand aanziet voor (het portret van) Verstappen. In de onderhavige zaak vertoont de in de commercial van Picnic gebruikte lookalike alle karakteristieke kenmerken van het portret van Verstappen: dezelfde pet, raceoutfit en haarkleur, hetzelfde silhouet en hetzelfde postuur. Daardoor wordt bij het publiek het beeld van Verstappen opgeroepen. Dat dit ook de bedoeling was blijkt ook uit hetgeen de oprichter en bestuurder van Picnic bij RTL Boulevard heeft gezegd over het gebruik van de lookalike. Daarom is sprake van een portret van Verstappen in de zin van artikel 21 Aw.

Vervolgens is de vraag of Verstappen een redelijk belang (in de zin van artikel 21 Aw) heeft om zich tegen het gebruik van zijn portret te verzetten. Een geportretteerde kan zich verzetten tegen het zonder zijn toestemming

openbaar maken van zijn portret voor zover hij daarbij een redelijk belang heeft waarvoor het recht van meningsuiting en informatievrijheid (artikel 10 EVRM) in de gegeven omstandigheden moet wijken. Vaststaat dat Verstappen wereldwijde bekendheid geniet als autocoureur en dat hij zijn populariteit verzilvert, onder meer door zijn optreden in een landelijke televisiecampagne van Jumbo. Het gaat erom dat het Verstappen vrijstaat zelf te bepalen of en zo ja tegen welke vergoeding hij zijn populariteit wenst in te zetten ter ondersteuning van commerciële activiteiten, voor welke toestemming hij een redelijke geldelijke beloning zou kunnen bedingen. Juist bij personen die door hun beroepsuitoefening bekendheid genieten, kunnen commerciële belangen gemoeid zijn bij de openbaarmaking van hun portret en ook dergelijke belangen vinden bescherming onder artikel 8 EVRM (bescherming recht eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer). De omstandigheid dat Verstappen door zijn beroepsuitoefening als Formule 1-coureur grote bekendheid geniet, waarmee commerciële belangen gemoeid zijn bij de openbaarmaking van zijn portret en zijn persoonlijke karakteristieken, is dus een zwaarwegend belang. In het kader van het door artikel 10 EVRM beschermde belang heeft Picnic naar voren gebracht dat sprake is van een eenmalige ludieke actie via social media, met een vluchtig en kortstondig karakter, waarvan de toon en inhoud positief zijn. Het publiek zal Picnic en Verstappen niet aan elkaar verbinden.

Picnic wijst er terecht op dat haar in het kader van artikel 10 EVRM een zekere vrijheid toekomt om zich op humoristische wijze te uiten, ook al is gelet op haar eigen stellingen niet Verstappen het onderwerp van de ludieke actie of parodie, maar Jumbo. Ook betreft het geen diffamerende uiting en is het filmpje één dag op internet geplaatst. Daartegenover weegt echter zwaar dat de commercial van Picnic een reclame-uiting betreft en een commercieel karakter kent. Plaatsing van de commercial van Picnic op de door haar beheerde social media maakt dit filmpje toegankelijk voor het publiek. Ook is voor de hand liggend dat een dergelijke uiting wordt overgenomen door andere (social) media, wat hier ook op grote schaal is gebeurd. De inhoud en de strekking van het filmpje zijn gericht op vergroting van de naamsbekendheid van Picnic. In de afweging van enerzijds Verstappen zich te verzetten tegen de commerciële exploitatie van zijn portret zonder dat hem een vergoeding is aangeboden en anderzijds het belang van Picnic zich met het filmpje te uiten, weegt het belang van Verstappen zwaarder. Picnic heeft door het portret van Verstappen te gebruiken zonder zijn toestemming inbreuk gemaakt op artikel 21 Aw en heeft onrechtmatig gehandeld. Het voorgaande betekent dat de verklaring voor recht jegens Verstappen toewijsbaar is en Picnic is gehouden de schade die Verstappen hierdoor lijdt te vergoeden. De beperking van de uitingsvrijheid van Picnic die dit oordeel meebrengt, is proportioneel en in een democratische samenleving noodzakelijk (in de zin van artikel 10 lid 2 EVRM). De omstandigheid dat het portretrecht een persoonlijkheidsrecht is, betekent dat van onrechtmatig

handelen door Picnic jegens Mavic geen sprake kan zijn. In zoverre zullen de gevorderde verklaringen voor recht dan ook worden afgewezen.

Tot slot is dan de vraag welk bedrag Picnic dient te betalen als schadevergoeding voor het onrechtmatig gebruik van de populariteit van Verstappen. De vergoeding zal moeten worden vastgesteld aan de hand van de omstandigheden van het geval (zie HR 15 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA2788). Uit deze rechtspraak volgt dat de vergoeding in ieder geval recht zal moeten doen aan de mate van populariteit of bekendheid van de geportretteerde en in overeenstemming zal dienen te zijn met de waarde van het exploitatiebelang van de geportretteerde in het economisch verkeer. De rechtbank overweegt dat de rechter de schade begroot in het vonnis voor zover dit mogelijk is (artikel 612 Rv). Nu dit mogelijk is zal de rechtbank de begroting van de schade aan zich houden en de gevorderde verwijzing naar de schadestaatprocedure afwijzen. Het is aan Verstappen om gemotiveerd te stellen en onderbouwen welke schade hij heeft geleden, bijvoorbeeld door te onderbouwen welke vergoeding hij in redelijkheid zou hebben kunnen bedingen indien hij zijn toestemming aan het gebruik van zijn portretrecht door Picnic zou hebben verleend. Partijen (eerst Verstappen, daarna Picnic) zullen zich bij akte uit kunnen laten over de hoogte van deze vergoeding.

Beslissing

De rechtbank bepaalt dat de zaak weer op de rol zal komen van 18 oktober 2017 voor het nemen van een akte door Verstappen, waarna Picnic op de rol van zes weken daarna antwoordakte kan nemen. Verder bepaalt de rechtbank dat van dit vonnis hoger beroep kan worden ingesteld voordat het eindvonnis is gewezen. De rechtbank houdt verder iedere beslissing aan.

Rb. Amsterdam 6 december 2017

ECLI:NL:RBAMS:2017:8990 (*Mavic S.A.R.L. (Mavic) en Max Verstappen (Verstappen) (gezamenlijk: Mavic c.s.)/Karakter Uitgevers B.V. (Karakter)*)

Inleiding

Verstappen is een professioneel autocoureur en komt uit voor Red Bull Racing. Hij geniet wereldwijd bekendheid. De zakelijke belangen van Verstappen worden behartigd door Mavic, een vennootschap naar Luxemburgs recht. Karakter is een uitgeverij. Op 25 juli 2016 heeft Karakter een boek uitgegeven (hierna: het boek). De voorkant van het boek bestaat geheel uit een foto van Verstappen. Verder bevat het boek een fotokatern van acht pagina's met in totaal zeventien foto's uit de racecarrière van Verstappen. Op zeven foto's wordt hij afgebeeld met helm en op tien foto's zonder helm. Het auteursrecht op de foto's ligt bij derden. Karakter heeft deze foto's van het ANP gekocht en deze zijn al eerder in verschillende media gepubliceerd. Mavic en Verstappen hebben geen toestemming gegeven voor publicatie van de foto's. Namens Karakter is (na meerdere somma-

ties om af te zien van publicatie) een vergoeding aangeboden om 10% van de netto-opbrengst van het boek aan Verstappen af te dragen.

Mavic c.s. vordert na wijziging van eis – samengevat – dat de rechtbank bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad voor recht verklaart dat Mavic c.s. het recht, althans een redelijk belang ex artikel 21 Auteurswet (Aw), heeft zich te verzetten tegen de verveelvoudiging en openbaarmaking van het boek en voor recht verklaart dat dit onrechtmatig is jegens Mavic c.s. Daarnaast vordert Mavic c.s. een gebod om de inbreuk te staken of gestaakt te houden op straffe van een dwangsom. Ook vordert Mavic c.s. een schadevergoeding en veroordeling van Karakter in de proces- en nakosten.

Mavic c.s. stelt kort gezegd dat Verstappen beschikt over verzilverbare populariteit, waardoor hij een commercieel belang heeft zich te verzetten tegen openbaarmaking van zijn portret. Karakter zou door het gebruik van het portret van Verstappen inbreuk hebben gemaakt op deze verzilverbare populariteit. De aangeboden vergoeding zou geen recht doen aan de mate van populariteit en bekendheid van Verstappen. Verstappen zou daarom een redelijk belang hebben zich tegen publicatie te verzetten. Nu Karakter toch is overgegaan tot openbaarmaking en verspreiding van het boek, zou zij onrechtmatig hebben gehandeld jegens Verstappen. Mavic is namens Verstappen bevoegd tegen derden op te treden bij onrechtmatig gebruik van het portret. Mavic c.s. stelt dat Verstappen hiervoor een exclusieve licentie heeft gegeven. Karakter voert verweer.

Beoordeling

De rechtbank gaat allereerst uit van de juistheid van de stelling van Mavic c.s. dat Verstappen haar een exclusieve licentie heeft gegeven. Volgens artikel 21 Aw is openbaarmaking van een portret dat zonder een daartoe stekende opdracht is vervaardigd, niet geoorloofd voor zover een redelijk belang van de geportretteerde zich tegen die openbaarmaking verzet. Dit betekent dat eerst moet worden vastgesteld of door Karakter gebruik is gemaakt van het portret van Verstappen. Tussen partijen is niet in geschil dat op de foto op de voorkant van het boek en de tien foto's in het fotokatern zonder helm het portret van Verstappen wordt weergegeven. Ten aanzien van de overige zeven foto's wordt overwogen dat volgens vaste rechtspraak bij de beoordeling of sprake is van een portret niet alleen wordt gekeken naar het gezicht van een persoon. Van belang is dat de persoon in het gebruikte portret is te herkennen. Dit betekent dat ook sprake is van een portret als is beoogd dat het publiek de gebruikte foto aanziet voor (het portret van) Verstappen. In de onderhavige zaak is hiervan sprake. Hoewel Verstappen een helm draagt op de zeven foto's, is hij daarop voor het publiek duidelijk herkenbaar, omdat hij aan de hand van identificeerbare factoren wordt afgebeeld. Ook worden de foto's voorzien van een bijschrift waarin naar Verstappen wordt verwezen. Er is daarom sprake van een portret in de zin van artikel 21 Aw.

De rechtbank zal deze zaak beoordelen aan de hand van de uitgangspunten die zijn neergelegd in het arrest van de Hoge Raad van 14 juni 2013 inzake *Cruijff/Tirion* (HR 14 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA2788), omdat de zaak zich voor een belangrijk deel laat vergelijken met de casus die daar aan de orde was. Vooropgesteld wordt dat de Hoge Raad in dat arrest een algemeen uitgangspunt heeft verworpen dat publicatie van een foto niet zou mogen plaatsvinden zonder dat de daarop afgebeelde persoon daartoe toestemming heeft gegeven. Ook heeft de Hoge Raad het standpunt verworpen dat een portretrecht aanspraak zou geven op een exclusief exploitatierecht en te vergelijken zou zijn met een recht van intellectuele eigendom. Daarmee worden namelijk de rechten van de auteur van de foto's miskend. Er moet worden beoordeeld of Verstappen een redelijk belang heeft in de zin van artikel 21 Aw om zich te verzetten tegen het gebruik van zijn portret in het boek.

Geportretteerden hoeven niet toe te laten dat hun in de uitoefening van hun beroep verworven populariteit commercieel wordt geëxploiteerd door openbaarmaking van hun portretten zonder dat daarvoor een vergoeding wordt ontvangen (de verzilverbare populariteit). Verstappen geniet wereldwijd grote bekendheid. Zijn populariteit wordt ook door hem verzilverd. Verstappen heeft daarom onder artikel 8 EVRM (eerbiediging op de persoonlijke levenssfeer) te respecteren commerciële belangen bij de openbaarmaking van zijn portret. Daar staat tegenover het door artikel 10 EVRM (vrijheid van meningsuiting en informatievrijheid) te respecteren recht van Karakter op het in vrijheid uitgeven van boeken, waaronder biografieën over personen die maatschappelijk in de belangstelling staan.

De rechtbank oordeelt dat sprake is van commerciële exploitatie van het portret van Verstappen door Karakter nu zij hiervan profiteert door dit in het boek te gebruiken en dat boek tegen betaling aan te bieden. Karakter heeft Verstappen na diens sommaties een vergoeding aangeboden ter hoogte van 10% van de netto-opbrengst van het boek. Volgens Karakter is dit een redelijke vergoeding. Mavic c.s. stelt dat de vergoeding geen recht doet aan de mate van bekendheid en populariteit van Verstappen. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt. Het boek betreft een biografie over Verstappen en is geschreven om het publiek over hem te informeren. Het boek heeft – naast dat het natuurlijk ook met een commerciële insteek is geschreven – algemene nieuws waarde. Verder weegt mee dat het aantal foto's beperkt is en de foto's slechts ondersteunend zijn voor het verhaal. Daarnaast zijn de foto's in de beroepsuitoefening van Verstappen gemaakt en al in verschillende media gebruikt. Gelet op deze omstandigheden in onderlinge samenhang bezien oordeelt de rechtbank dat Mavic c.s. onvoldoende (gemotiveerd) heeft betwist dat de door Karakter aangeboden vergoeding van 10% van de netto-opbrengst van het boek redelijk is. Karakter heeft Verstappen daarom een redelijke vergoeding aangeboden voor het openbaar maken van zijn portret. Nu Mavic c.s. verder heeft nagelaten

bijkomende omstandigheden naar voren te brengen waarom de openbaarmaking van het portret van Verstappen alsnog onrechtmatig zou zijn, is de uiteindelijke conclusie dat Verstappen geen redelijk belang heeft als bedoeld in artikel 21 Aw om zich tegen deze openbaarmaking te verzetten. Zijn vorderingen worden daarom afgewezen.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen af en veroordeelt Mavic c.s. in de proceskosten en de nakosten. Het vonnis wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

STRAFRECHT

Hof Den Haag 21 juli 2017

ECLI:NL:GHDHA:2017:2324

Inleiding

Op 30 november 2014 vond een voetbalwedstrijd plaats tussen X en Y. Benadeelde speelde bij X en verdachte speelde bij Y. Tijdens de tweede helft sprintten benadeelde en verdachte beiden achter de bal aan. Tijdens deze sprint bevond verdachte zich (schuin) achter benadeelde. Terwijl verdachte vlakbij benadeelde rende, maakte hij vervolgens een beweging met zijn rechterbeen/rechtervoet in de richting van de benen van benadeelde, waarbij hij het onderbeen van benadeelde raakte. Benadeelde is hierdoor ten val gekomen en heeft een dubbele beenbreuk links (gebroken kuitbeen en een gebroken scheenbeen) en een scheurtje in zijn enkelgewricht opgelopen. Op basis van de diverse afgelegde getuigenverklaringen kan worden vastgesteld dat de bal op het moment van de actie in elk geval in de buurt van benadeelde was, waardoor de actie van verdachte verband hield met de spelsituatie.

Aan verdachte is primair ten laste gelegd dat hij benadeelde opzettelijk zwaar lichamelijk letsel heeft toegebracht door deze benadeelde op/tegen het linkerbeen te schoppen en/of te trappen en/of tegen het linkerbeen een sliding te maken. Subsidiair is hem ten laste gelegd dat hij benadeelde heeft mishandeld door deze benadeelde op/tegen het linkerbeen te schoppen en/of te trappen en/of tegen het linkerbeen een sliding te maken, terwijl het feit zwaar lichamelijk letsel ten gevolge heeft gehad.

In eerste aanleg is verdachte ter zake het primair ten laste gelegde veroordeeld tot een taakstraf van 120 uur, subsidiair 60 dagen hechtenis. Ook is een beslissing genomen over de vordering van de benadeelde partij. Verdachte heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis. De raadsman van verdachte voert het verweer dat verdachte geen opzet heeft gehad op het toebrengen van letsel. Ook zou verdachte, gelet op zijn handelen, geen opzet in voorwaardelijke zin hebben gehad om letsel toe te brengen, omdat er geen sprake was van een aanmerkelijke kans op letsel. Als het hof oordeelt dat sprake

was van een aanmerkelijke kans op letsel, bepleit de raadsman dat verdachte die kans niet heeft aanvaard.

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat het vonnis waarvan beroep zal worden vernietigd en dat de verdachte ter zake van het primair ten laste gelegde zal worden veroordeeld tot een taakstraf van 150 uur, subsidiair 75 dagen hechtenis.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg aanwezig is als de verdachte zich willens en wetens heeft blootgesteld aan de naar ervaringsregels aanmerkelijke kans dat dit gevolg zal intreden. Het hof overweegt dat de omstandigheid dat een gedraging is verricht in een sport- of spelsituatie, geen zelfstandige factor is bij de beoordeling van het ten laste gelegde opzet, in die zin dat die omstandigheid tot een beoordeling aan de hand van andere maatstaven zou dienen plaats te vinden, dan wanneer het gaat om een gedraging die buiten zo'n situatie is verricht.

Verdachte heeft op het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep verklaard dat en voorgedaan hoe hij op de man en de bal speelde, en dat hij om balbezit te krijgen al rennend een sliding van dichtbij maakte. Het handelen van verdachte is dan ook aan te merken als een 'sliding tackle'. Hoewel dit een gevaarlijke actie is, kan niet worden gesteld dat de kans op zwaar lichamen letsel in zo'n situatie naar algemene ervaringsregels aanmerkelijk is. Daarom kan geen sprake zijn van voorwaardelijk opzet op het primair ten laste gelegde.

Volgens het hof was de kans dat benadeelde door de actie van verdachte zou worden geraakt, ten val zou komen en dat daardoor pijn of letsel aan benadeelde zou worden toegebracht wél aanmerkelijk. Bij het maken van een sliding tackle neemt de speler bewust het risico dat hij zijn tegenstander raakt en/of ten val brengt. Ook is voor een sliding tackle altijd ruimte nodig. Als een sliding tackle van te dichtbij wordt ingezet valt de aangevallen speler vrijwel zeker over het (uitgestoken) been van zijn tegenstander. Het is een feit van algemene bekendheid dat het aantal blessures ten gevolge van sliding tackles groot is. Het hof gaat ervan uit dat het de bedoeling van verdachte was om balbezit te krijgen. Door dit op voornoemde wijze te doen, heeft hij zich niet alleen willens en wetens blootgesteld aan de aanmerkelijke kans dat aangever pijn of letsel zou oplopen ten gevolge van de sliding tackle, maar heeft hij die kans ten tijde van de gedraging bewust aanvaard. Hieruit volgt dat verdachte het voorwaardelijk opzet had de ander te mishandelen. Als gevolg van zijn actie heeft benadeelde zwaar lichamen letsel opgelopen.

Het hof merkt ambtshalve op dat de omstandigheid dat de gedraging van de verdachte is verricht in een sportsituatie wel van belang zou kunnen zijn voor de vraag of het bewezen verklaarde kan worden gekwalificeerd als *mishandeling*. Het hof stelt vast dat in de onderhavige

situatie wel sprake was van een sportsituatie, maar dat dit niet binnen de grenzen is gebleven van hetgeen spelers van elkaar hebben te verwachten.

Het hof acht het wettig en overtuigend bewezen dat verdachte het subsidiair ten laste gelegde heeft begaan. Verdachte moet worden vrijgesproken van hetgeen meer of anders ten laste is gelegd. Het subsidiair bewezen verklaarde levert mishandeling, terwijl het feit zwaar lichamen letsel ten gevolge heeft, op. Er is geen omstandigheid aannemelijk geworden die de strafbaarheid van verdachte uitsluit. De verdachte is dus strafbaar. Het hof oordeelt dat een geheel onvoorwaardelijke taakstraf een passende en geboden reactie is.

Verder heeft benadeelde zich als benadeelde partij gevoegd in het onderhavige strafproces en een vordering ingediend tot vergoeding van geleden materiële en immateriële schade als gevolg van het aan verdachte subsidiair ten laste gelegde. Dit bedrag bestaat uit een materieel deel van € 3034,79 en een immaterieel deel van € 9458, te vermeerderen met de wettelijke rente. De vordering is door en namens verdachte betwist. Het hof oordeelt dat benadeelde heeft aangetoond dat materiële schade is geleden. Het hof wijst hiervan € 1367,41 toe. Voor wat betreft de immateriële schade oordeelt het hof dat het aannemelijk is geworden dat deze schade is geleden en dat dit het rechtstreeks gevolg is van het subsidiair bewezen verklaarde. De vordering leent zich naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid voor toewijzing tot een bedrag van € 7500.

Beslissing

Het hof vernietigt het vonnis en doet opnieuw recht. Het hof verklaart zoals hiervoor overwogen bewezen dat verdachte het subsidiair ten laste gelegde heeft begaan. Het hof veroordeelt verdachte tot een taakstraf voor de duur van 100 uren, indien niet naar behoren verricht te vervangen door 50 dagen hechtenis. Het hof wijst de vordering tot schadevergoeding van benadeelde tot het bedrag van € 8887,41 toe en veroordeelt verdachte om dit bedrag tegen een behoorlijk bewijs van kwijting te betalen aan benadeelde. De toegewezen bedragen worden vermeerderd met de wettelijke rente over deze bedragen vanaf 30 november 2014 tot aan de dag der algehele voldoening.

VERENIGINGSRECHT

Rb. Midden-Nederland (vzr.) 6 oktober 2017

ECLI:NL:RBMNE:2017:5226 (F.C. Lisse (Lisse)/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB))

Inleiding

Op 20 september 2017 speelde Lisse in de eerste ronde van het KNVB Bekertoernooi tegen voetbalclub HSV Hoek. De winnaar van deze wedstrijd zou zich plaatsen voor de tweede ronde van het KNVB Bekertoernooi. Na het spelen van 90 minuten was de stand gelijk, waarna is

overgegaan tot een verlenging. In deze verlenging hebben beide teams één goal gescoord. Vervolgens is de scheidsrechter conform artikel 9 van het Reglement KNVB Beker overgegaan tot het nemen van strafschoppen. De scheidsrechter heeft de eerste tien strafschoppen niet om en om laten nemen (het zogenaamde ABAB-systeem), maar volgens het zogenaamde ABBA-systeem. Dit laatste systeem houdt in dat ploeg A de eerste strafschop neemt en ploeg B de volgende twee, waarna ploeg A weer mag. De Wereldvoetbalbond FIFA onderzoekt op dit moment (via een pilot) of het nemen van strafschoppen volgens het ABBA-systeem wenselijker is. Volgens de toepasselijke reglementen dienden de strafschoppen om en om te worden genomen. Na de eerste tien strafschoppen was de stand nog steeds gelijk, waarna de scheidsrechter de strafschoppen wel weer om en om heeft laten nemen.

Lisse won de strafschoppenserie. De teammanager van HSV Hoek heeft bij e-mail van 20 september 2017 aan de KNVB bericht dat de strafschoppenserie in de bekerwedstrijd tussen Lisse en HSV Hoek volgens het ABBA-systeem genomen zijn en heeft hiertegen bezwaar gemaakt. De scheidsrechter heeft bij e-mail van 21 september 2017 aan de KNVB zijn verklaring gestuurd over het verloop van de strafschoppenserie, waarin hij aangeeft dat een foute procedure was gevolgd.

Op de wedstrijden van het KNVB Bekertoernooi zijn de 'Spelregels veldvoetbal, Laws of the Game seizoen 2017-2018' (hierna Spelregels veldvoetbal) van toepassing voor zover in het Bekerreglement niet anders is bepaald. De Spelregels veldvoetbal zijn een vertaling van de door The International Football Association Board (IFAB) opgestelde Laws of the Game. Namens de KNVB is op 21 september 2017 om uitleg gevraagd van regel 5 van de Spelregels veldvoetbal aan de IFAB. In regel 5 is kort gezegd bepaald dat de scheidsrechter het volledige gezag heeft om de spelregels toe te passen met betrekking tot de wedstrijd en dat de beslissingen van de scheidsrechter betreffende spelaangelegenheden, inclusief of een doelpunt al dan niet is gemaakt en de uitslag van de wedstrijd, bindend zijn.

Bij brief van 22 september 2017 is namens de IFAB gereageerd op de vragen van de KNVB. De conclusie van de IFAB was dat de beslissing van de wedstrijd wel kon worden aangetast. Bij brief van 25 september 2017 is namens de KNVB aan het bestuur van Lisse samengevat bericht dat de scheidsrechter een onjuiste procedure had gevolgd betreffende de strafschoppen die bovendien in strijd was met de Spelregels veldvoetbal. De KNVB verwees voorts naar artikel 50 van het Bekerreglement waarin is bepaald dat in gevallen waarin niet is voorzien of waarin op grond van bijzondere omstandigheden naar de mening van het bestuur betaald voetbal afwijking noodzakelijk is, het bestuur betaald voetbal beslist. Het bestuur heeft in de onderhavige situatie besloten om de strafschoppenserie opnieuw te laten nemen en dan wel in overeenstemming met de Spelregels veldvoetbal.

Lisse is vervolgens een kort geding gestart waarin zij vordert om bij vonnis, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, het voornoemde besluit van het bestuur betaald voetbal van de KNVB van 25 september 2017 (hierna: het Besluit), te schorsen totdat in de reeds ahangig gemaakte bodemprocedure onherroepelijk is beslist over de vernietiging van het Besluit de KNVB te gebieden om Lisse toe te laten tot de tweede ronde van het KNVB Bekertoernooi voor het seizoen 2017/2018, dit op straffe van een dwangsom van € 100 000, althans een door de voorzieningenrechter in goede justitie te bepalen bedrag en de KNVB te veroordelen in de proceskosten, waaronder de nakosten.

Lisse stelt kort gezegd dat de KNVB niet bevoegd is te besluiten dat de strafschoppenserie opnieuw moet worden genomen, dat het besluit van de KNVB in strijd is met haar eigen reglementen en dat het besluit in strijd is met de redelijkheid en billijkheid. Volgens Lisse zal het besluit van de KNVB daarom op grond van artikel 2:15 BW vernietigd worden in de nog te voeren bodemprocedure. De KNVB voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De bodemrechter zal het besluit van de KNVB met terughoudendheid moeten toetsen, in die zin dat het gaat om de beoordeling van de vraag of de KNVB in redelijkheid tot het Besluit heeft kunnen komen. In de onderhavige procedure kan de vordering van Lisse alleen worden toegewezen als op voorhand voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter het besluit van de KNVB zal vernietigen.

Gezien de standpunten van partijen gaat het in de kern om uitleg van regel 5 in de Spelregels veldvoetbal. De uitleg van Lisse komt erop neer dat op grond van regel 5 van de Spelregels veldvoetbal geen enkele (foutieve) beslissing van de scheidsrechter in een wedstrijd aan te tasten is, althans dat alle beslissingen van de scheidsrechter in een wedstrijd onder alle omstandigheden bindend is voor partijen. Deze uitleg van regel 5 wordt als te beperkt beschouwd.

De Spelregels veldvoetbal zijn het Nederlandse equivalent van de Laws of the Game. De IFAB is het enige orgaan dat zich bezighoudt met en verantwoordelijk is voor de Laws of the Game. Dat maakt de IFAB bij uitstek de partij voor uitleg van de Laws of the Game. Uit de brief van de IFAB van 22 september 2017 blijkt dat de IFAB oordeelt dat de wijze waarop de scheidsrechter de strafschoppen heeft laten nemen niet valt onder het bereik van regel 5 van de Spelregels veldvoetbal. Volgens de IFAB is de beslissing van de scheidsrechter een beslissing van administratieve dan wel van organisatorische aard en valt een dergelijke beslissing niet onder het bereik van regel 5. Uit de beslissing van de UEFA Control van 8 april 2015 blijkt verder dat de UEFA Control onderscheid maakt tussen feitelijke en technische beslissingen van de scheidsrechter. Een feitelijke beslissing valt volgens de UEFA Control altijd onder het bereik van regel 5 en is

dus onaantastbaar. Dit geldt niet voor technische beslissingen. Deze beslissingen kunnen in uitzonderlijke omstandigheden worden aangetast of herzien. Volgens de UEFA Control is alleen sprake van uitzonderlijke omstandigheden als de technische beslissing van doorslaggevend invloed is geweest op de definitieve uitslag van de wedstrijd. Het moet dan om meer gaan dan alleen een mogelijke of potentiële invloed. Op basis van de reactie van de IFAB en het oordeel van de UEFA Control over de uitleg van regel 5 is het voldoende aannemelijk dat een beslissing van de scheidsrechter dus niet onder alle omstandigheden bindend is.

In dit geval gaat het om het onjuist toepassen van regel 10 van de Spelregels veldvoetbal door de scheidsrechter, waarin is bepaald dat strafschoppen om en om moeten worden genomen. De beslissing van de scheidsrechter valt niet onder de reikwijdte van regel 5. De beslissing van de scheidsrechter om het ABBA-systeem toe te passen op de strafschoppen, kan daarom als niet-bindend worden beschouwd.

Dit maakt de KNVB, althans het bestuur betaald voetbal, nog niet (automatisch) bevoegd een besluit te nemen als waar het hier in het onderhavige geval om gaat, het laten overdoen van een strafschoppenserie. De voorzieningenrechter is op voorhand van oordeel dat artikel 50 Reglement KNVB Beker de KNVB althans het bestuur betaald voetbal die bevoegdheid voldoende geeft en dat hier sprake is van een bijzondere omstandigheid die afwijking noodzakelijk maakte. Het was op basis van de omstandigheden van het geval van evident belang dat de strafschoppen genomen zouden worden op de wijze zoals strafschoppen in Nederland altijd worden genomen, namelijk om en om. Dit is hier echter niet gebeurd.

Lisse stelt verder dat het besluit van de KNVB in strijd is met de redelijkheid en billijkheid. De voorzieningenrechter is voorshands van oordeel dat de KNVB, bij een afweging van alle omstandigheden van het geval in redelijkheid tot het Besluit heeft kunnen komen. Bij het winnen van de KNVB Beker zijn grote belangen gemoeid. Niet alleen de KNVB, maar ook alle deelnemers hebben er dan ook groot belang bij dat de wedstrijden in het Bekertoernooi conform de regels worden gespeeld en dat de regels correct worden toegepast. Het is voor iedereen volstrekt helder dat de scheidsrechter hier een fout heeft gemaakt. Hoewel scheidsrechters in een wedstrijd wel vaker fouten maken, is het punt hier nu juist dat het gaat om een fout die niet valt onder regel 5 van de Spelregels veldvoetbal en wordt gemaakt op een cruciaal moment in de wedstrijd: namelijk op het moment dat aan de hand van strafschoppen de winnaar van de wedstrijd moest worden bepaald. Daarmee was het voor iedereen van belang dat de strafschoppen volgens de regels zouden worden genomen. Nu dat niet is gebeurd, kon de KNVB in dit geval in redelijkheid tot haar besluit komen om de strafschoppen over te laten nemen om zo op de juiste wijze de winnaar van de wedstrijd vast te stellen.

De conclusie is dat onder de gegeven omstandigheden niet aannemelijk is dat de bodemrechter het besluit van de KNVB zal vernietigen. De vorderingen van Lisse worden daarom afgewezen.

Beslissing

De voorzieningenrechter weigert de gevraagde voorziening en veroordeelt Lisse in de proceskosten. Het vonnis wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard.